

3 Οκτωβρίου 2021

Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας: Η Παρθένος υπήρξε άριστη κατά την κρίση του Θεού και τη διάλεξε σαν ναό για τον εαυτό Του!

/ Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα

*Μήτηρ Θεού, (τοιχογραφία), Μανουήλ Πανσέληνος,
Ιερός Ναός Πρωτάτου Καρυές Αγίου Όρους.*

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Ομιλία: Εις την Υπερένδοξον της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου Γέννησιν

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=323053>

14. Γιατί, όπως ακριβώς αυτά τα ίδια τα σώματα με την ύπαρξή τους εμφανίζουν και διασφαλίζουν μέσα στη σκιά την περιγραφή και το σχήμα των σωμάτων τα οποία περιγράφονται, κατά τον ίδιο τρόπο το γεγονός ότι η Παρθένος αποχωρίσθηκε από όλα τα ανθρώπινα πράγματα και αφού προήλθε από τη γη δεν είχε στη συνέχεια τίποτε να πάρη από αυτήν, αλλά κράτησε απρόσβλητη τη βούλησή της από κάθε κακία, συμβολιζόταν σαν με κάποιο ασαφές και αμυδρό σύμβολο από τα Άγια των Αγίων.

Κι αυτό είναι φυσικό επακόλουθο και συμβαδίζει και με τη λογική των πραγμάτων και με τη φυσική τάξη. Γιατί ήταν ανάγκη κάποιος άνθρωπος να αποδειχθεί ανώτερος από κάθε αμαρτία χρησιμοποιώντας την προθυμία του λογισμού και τη δύναμη του ίδιου του εαυτού του, χωρίς να έχει λάβει το δώρο να είναι μητέρα του αναμάρτητου, πριν δηλαδή ακόμη αποκτήσει συγγένεια με Εκείνον.

Κι αυτό για πολλούς λόγους.

Πρώτα πρώτα επειδή ήταν ανάγκη η ανθρώπινη φύση να φανερωθεί τέτοια που πλάσθηκε, για να προξενήσει στον τεχνίτη την τιμή και την δόξα που του έπρεπε. Γιατί βέβαια ούτε στο γενάρχη [τον Αδάμ] ούτε στους απογόνους του ήταν δυνατόν να βρη κανείς ακέραιο τον άνθρωπο, αφού όλοι ήταν διεφθαρμένοι από την αμαρτία.

Ο δεύτερος πάλι Αδάμ, με το να είναι και Θεός κατά φύση, δεν παρουσίασε τη δεύτερη φύση του, τη δική μας έτσι, ώστε να είναι μόνη της ορατή. Γιατί δεν είχε προς την αμαρτία τη σχέση που έπρεπε να έχει ο άνθρωπος σ' αυτή τη ζωή. Δεν διάλεξε, έχοντας ροπή και προς τα δύο, από το κακό το καλό ούτε έτρεξε προς το καλό, ενώ μπορούσε να γίνη κακός, αλλ' ούτε ήταν βέβαια ποτέ δυνατό Αυτός να αμαρτήσει.

Έπρεπε λοιπόν να φανή εκείνος που, ενώ μπορούσε να αμαρτήσει, δεν αμαρτήσε καθόλου, φανερώνοντας έτσι πώς ήθελε ο Θεός να είναι ο άνθρωπος σ' αυτή τη ζωή. Γιατί διαφορετικά, αν δηλαδή η φύση δεν εύρισκε στο πρόσωπο κανενός ανθρώπου τη μορφή για την οποία ο δημιουργός την είχε πλάσει, θα αποδεικνυόταν μάταιη η επιδεξιότης του δημιουργού κι αυτό στο καλύτερο από τα έργα του.

Έπειτα, πώς είναι λογικό να μην τηρηθή κάποτε στην πληρότητά του ο νόμος του Θεού, αλλά να υπάρξει περίπτωση να νομοθετή άσκοπα ο σοφός, χωρίς να πρόκειται να υπάρξει κανένας που θα ακολουθήσει όλους τους νόμους, και να διατάσσει πράγματα στα οποία κανένας δεν πρόκειται να πειθαρχήσει και να ομιλή χωρίς να βρίσκει κανέναν που να θέλη να τον ακούσει κι έτσι αυτός, που είναι σε όλα τα σημεία ευτυχής, εδώ να μην είναι;

15. Εκείνο λοιπόν το οποίο ήταν από κάθε άποψη αναγκαίο να συμβή, το να υπάρξει δηλαδή ένας κατά πάντα συνεπής εκτελεστής των θείων διαταγμάτων, ένας άνθρωπος καθαρός από κάθε αμαρτία, ποιος άλλος παρά ο άριστος μπορούσε να τον ενσαρκώσει;

Και άριστη υπήρξε κατά την κρίση του Θεού η μακαρία Παρθένος, εκείνη την οποία διάλεξε ο ίδιος σαν ναό για τον εαυτό Του, προτιμώντας την από ολόκληρη την οικουμένη.

Αφού λοιπόν ήταν απόλυτη ανάγκη να φανερώσει κάποιος άνθρωπος με σαφήνεια την ανθρώπινη φύση τέτοια που είναι πράγματι και οι άλλοι όλοι υστέρησαν στο να το επιτύχουν, δεν απόμενε παρά να το κατορθώσει η Παρθένος.

Όπως λοιπόν είπα πιο πάνω, ο Θεός έβαλε μέσα μας δύναμη να νικάμε την αμαρτία αγρυπνώντας και πολεμώντας, κι Αυτός θα μας κοσμούσε, όταν θα είχαμε νικήσει, και με το να μας καταστήσει εντελώς ακίνητους στο αγαθό.

Αυτά και τα δύο τα έφερε στην ανθρώπινη φύση μόνη η Παρθένος. Το πρώτο με εκείνα που κατώρθωσε αυτή η ίδια στον εαυτό της, το δεύτερο με Εκείνον του οποίου υπήρξε μητέρα.

Γιατί διά της Παρθένου απέδειξε ο άνθρωπος ολοφάνερα και πάνω στην πράξη τη δύναμη που υπήρχε μέσα του εναντίον της αμαρτίας. Η Παρθένος παρέμεινε πράγματι από την αρχή ως το τέλος της ζωής της ανέπαφη από κάθε κακία χάρις στην άγρυπνη προσοχή της, στη σταθερή θέλησή της και στη μεγαλειώδη σωφροσύνη της.

Ενώ στο Χριστό, που γεννήθηκε από αυτή κατά τρόπο ανέκφραστο έλαβε ο άνθρωπος και το βραβείο. Ο Χριστός ήταν αναμάρτητος χωρίς να χρειασθή να αγωνισθή και να νικήσει, ήρθε στη ζωή στεφανωμένος σαν ηγεμόνας που παρουσιάζεται στους αντιπάλους του στολισμένος, πριν ακόμη αρχίσει η μάχη, με τα τρόπαια της νίκης.

Δεν κρατησε ανέπαφη από κάθε κακό τη θέλησή του αγρυπνώντας, σαν να υπήρχε και περίπτωση να δεχθή την αμαρτία, αλλά η θέλησή του ήταν από την αρχή εντελώς αμόλυντη και ανεπίδεκτη κάθε κακίας, όπως έλαβε από τον τάφο ζωντανό το σώμα του πέρα από κάθε φθορά.

Έτσι, με την κατάσταση στην οποία βρισκόταν το γένος μας, συμβάδιζε και η ποιότητα των δώρων που μας έδινε ο Θεός. Η μια γέννησε την άλλη, το να γίνη δηλαδή ο άνθρωπος αναμάρτητος με τους αγώνες του έφερε το δώρο του να έχη

εντελώς ακίνητο μέσα του το αγαθό.

Από το βιβλίο Νικολάου [νυν αγίου Νικολάου] Καβάσιλα, η «Θεομήτωρ (Τρεις Θεομητορικές ομιλίες)», των εκδόσεων της Αποστολικής Διακονίας. Κείμενο, μετάφραση, εισαγωγή, σχόλια Παναγιώτης Νέλλας

<https://bit.ly/3I5QM69>